

Данило Ільницький У проєкції двох дзеркал:
Інґарден і Антонич
у феноменологічному дискурсі

For there is nothing either good or bad, but thinking makes it so.
William Shakespeare, «Hamlet», act II, scene II

Адже нема у світі речі доброї або злої,
а все залежить від нашого погляду.
Вільям Шекспір, «Гамлет», дія II, сцена II
(Переклад Михайла Рудницького)

Період міжвоєнного двадцятиліття у Галичині, і зокрема у Львові, був дуже насиченим. Його сміливо можна назвати *культурно спрямованим*, адже був він багатим на мистецькі твори, а відтак і на утворення контексту навколо них – маємо на увазі журнали й газети, літературні вечори, виставки, театральні вистави, публічні дискусії тощо. Наскільки було можливо, цей час сприяв творчому виявленню митців та інтелектуалів незалежно від їхніх ідеологічних уподобань, «адже міжвоєнна доба в Україні, як і в цілій Європі, характеризувалася великими пристрастями, могутніми суспільними тенденціями, новою жагою принципів і дій...» [2, с. 13]. Плідним міжвоєнне двадцятиліття було не лише у створенні мистецтва, а й у його осмисленні. Львів у цей період став і великим науковим центром гуманістики.

З іншого боку, упродовж цього часу Львів був важливим осередком розвитку *багатьох* національних культур. І кожна з них (українська, польська, єврейська, німецька) має своїх яскравих репрезентантів та помітні творчі досягнення. Кожна є цікавою,

але *окремою* сторінкою міжвоєнного Львова. Бо співіснуючи, ці культури майже не контактували одна з одною. Нечасті й невеликі перетини, наприклад, української і польської¹, не змінюють загальної картини *неперетинання*. Це має своє історичне підґрунтя. Але замкнутість української і польської культур у період міжвоєнного двадцятиліття позначається на сьогоднішніх дослідженнях. Читаючи праці українських літературознавців, нечасто натрапимо на польські прізвиська. Пошуки українських прізвиськ у працях польських дослідників теж переважно завершуються невдачею². Питання, «чи можемо ми говорити про мультикультурність як про якесь інтегративне явище, складники якого втрачають свою самототожність, чи про субкультури (українська, польська, німецька, єврейська), домінування кожної з яких змінювалося в різні історичні періоди?» [10, с. 246] залишається відкритим. Очевидно,

¹ Це, зокрема, є предметом статті Світлани Кравченко «Українська поезія на сторінках польської літературної преси міжвоєнної: погляди, переклади, критика», у якій дослідниця констатує, що «з-поміж літературної преси польського міжвоєнної можна виділити низку часописів, які були засновані як проекти, що ставили собі за мету міжнаціональний культурний обмін та його розвиток і поглиблення. Серед них “Wschód” <...>, місячник “Zet”, літературний місячник “Kamena” та місячник, а згодом ілюстрований тижневик “Biuletyn Polsko-Ukraiński”», який зокрема мав на меті «надавати огляд українського життя звідусіль, де воно пульсує, через зіставлення фактів, взятих безпосередньо із джерел, які прозоро відображають сучасне українство...» [14, с. 129].

² Для прикладу назвемо такі видання: Turowicz M. Wspomnienia o życiu kulturalnym i obyczajowym Lwowa 1918-1939. – Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Lódź: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 1991; Gazda G. Dwudziestolecie międzywojenne: Słownik literatury polskiej. – Gdańsk: Gdańskie Wydawnictwo Oświatowe, słowo/obraz terytoria, 2008; Kwiatkowski J. Dwudziestolecie międzywojenne. – Warszawa: Wydawnictwo naukowe PWN SA, 2008 (перше видання – 1990). Звернемо увагу також на українське видання – незалежний культурологічний часопис «І», який виходить у Львові упродовж останніх 20-ти років. Багато чисел «І» присвячено Галичині як території, яка об'єднує різні національні культури. Але й тут спостерігаємо їхню відірваність одне від одного. Бо числа «Гейрський усе-світ Галичини» (2007, ч. 48), «Гейрський Львів» (2008, ч. 51) і «Польський усе-світ Галичини» (2008, ч. 52) присвячені *окремим* національним культурам, яких об'єднує лиш спільний, насамперед географічний, простір. Надію подають числа «Геній місця = Genius loci. Leopoldis. Львів. Lemberg. Lwow» (2003, ч. 29), «Галичина – країна людей» (2004, ч. 36'), «Галицький усе-світ» (2006, ч. 42) і «Багатокультурний Львів» (2009, ч. 58). Але, попри загальніші заголовки, вони є збірками статей про ті ж самі *окремі* національні культури.

предметом майбутніх досліджень про міжвоєнний період є різного характеру зв'язки і перетини національних культур та їх вияви в мистецтві й науці. Адже у цьому руслі можна побачити цікаві приклади подібних між собою творчих і наукових шукань.

І таким прикладом, на нашу думку, є перетини *Романа Вітольда Інґардена* (1893–1970) і *Богдана Ігоря Антонича* (1909–1937) – польського філософа літератури та українського письменника й есеїста. Спорідненість між ними стосується передусім їхніх поглядів на сутність літератури й мистецтва, характер їх функціонування, проблеми рецепції мистецького твору тощо. Цей взаємоперетин можна образно означити метафорою «двох дзеркал», які відбивають одне одного: феноменологічна концепція літератури Р. Інґардена – дзеркало, в якому можемо побачити Антоничеві візії, і водночас роздуми Б. І. Антонича – дзеркало, яке відбиває концепцію польського вченого.

Те, що «міркування українського поета <...> буквально збігаються з основними ідеями Р. Інґардена» [4, с. 12–13], змушує нас не тільки глибше аналізувати типологічні спорідненості їхніх поглядів, але й шукати генетичні та контактологічні зв'язки між ними. Адже Роман Інґарден викладав у Львівському університеті якраз у той період, коли Богдан Ігор Антонич був студентом цього навчального закладу. Це й давало підстави дослідникам твердити, що Антонич міг слухати лекції знаменитого професора [8, с. 128; 9, с. 572; 6, с. 36; 12, с. 81], і таким чином звідси виводити джерела літературознавчих поглядів Б. І. Антонича.

І справді, Роман Інґарден, захистивши у Фрайбурзі під керівництвом Едмунда Гуссерля докторську дисертацію «Інтуїція та інтелект в А. Бергсона» (1918; видана 1921 у німецькому місті Галле) й повикладавши у школах і гімназіях Любліна, Варшави та Торуні, 1925-го року стає доцентом, а «1933 призначений надзвичайним професором Львівського університету» [5, с. 543], де працював до початку Другої світової війни.

Коли Богдан Ігор Антонич по закінченні Сяноцької державної гімназії гуманістичного типу ім. Королеви Софії поступив на славістичний відділ гуманітарного факультету Львівського університету Яна Казимира, обравши спеціальність «польська філологія» (1928), Інґарден уже був автором праці «Про місце теорії пізнання

в системі філософії» («Über die Stellung der Erkenntnistheorie im System der Philosophie», Галле, 1925). У Галле 1931-го року виходить друком наступна праця Інгардена під назвою «Літературний художній твір» («Das literarische Kunstwerk») – того ж року, коли у Львові з'являється перша поетична збірка Антонича «Привітання життя». Одна з найвідоміших праць Інгардена – «Про пізнання літературного твору» («O poznawaniu dzieła literackiego», Львів, 1937³) – побачила світ у той сам рік, коли Антонич відійшов, як сам писав, до «дому за третьою зорею», щоправда, встигнувши оприлюднити свої міркування про літературу у статті «*Національне мистецтво*» (1933) та інтерв'ю «*Як розуміти поезію*» (1935).

Сьогодні, маючи доступ до університетських документів Б. І. Антонича, які опубліковані у його «Повному зібранні творів» (Львів, 2009), зокрема до його залікової книжки (książeczka legitymacyjna), можемо відтворити список навчальних курсів [1, с. 734–741], які передбачало навчання на спеціальності «польська філологія». Але прізвища Інгардена тут не знайдемо. Не знайдемо його і в інших документах, нотатках та студентських наукових роботах письменника, опублікованих у «Повному зібранні творів». Натомість знаходимо прізвища викладачів Антонича – серед інших були видатні учені: літературознавці Вільгельм Брухнальський, Євгеніуш Кухарський та Юліуш Кляйнер, мовознавці Генрик Кароль Гертнер, Вітольд Ташицький, Ян Янув та Єжи Курилович⁴.

Своєрідною ланкою, яка поєднує Інгардена і Антонича, є стаття *Казимира Твардовського*, одного з чільних представників Львівсько-варшавської філософської школи. Він разом зі своїм учнем Казимиром Айдукевичем провадив в Антонича університетський курс основоположних засад філософських наук («Główne zasady nauk filozoficznych»). Доля ж Інгардена пов'язана з Твардовським: навчаючись у Львівському університеті, без «особливого захоплення», Інгарден саме за порадою Твардовського «вийхав на навчання до Геттингенського університету» [5, с. 543], де познайомився з Едмундом Гуссерлем.

Чи читав Антонич праці Інгардена? А якщо не читав, то чи міг бути ознайомленим із концепцією літератури польського

³ До слова, це єдина праця Інгардена, перекладена українською мовою.

⁴ Докладніше про університетське навчання Антонича див.: [7, с. 274–298].

філософа? Чи слухав його лекції? Якою мірою був обізнаним із «феноменологічною філософією», про яку єдиний раз згадує у своїй неопублікованій за життя статті «Між змістом і формою»? Сьогодні на ці питання немає однозначних відповідей. Цілком ймовірно, що ідеї феноменології могли обговорювати у колі вчених і в середовищі інтелектуальної частини молоді, до якої належав Б. І. Антонич. Надто, якщо взяти до уваги те, що він був учасником гуртка студентів-україністів при науковій секції товариства «Прихильників освіти» у Львові, який гуртував усю тодішню інтелектуальну молодь. Як згадує Микола Хомутник, «на сходах студенти читали й обговорювали доповіді на теми української мови та літератури, а також зарубіжної літератури. Богдан Ігор Антонич брав дуже активну участь у роботі гуртка <...>, цікавився зарубіжною літературою, особливо появою помітних творів, і ділився своїми враженнями з товаришами» [25, с. 335]. Серед учасників гуртка були студенти, а згодом відомі письменники та вчені Петро Коструба, Юліан Редько, Євген Юлій Пеленський, Теоктист Пачовський, Іван Ковалик, Степан Щурат, Ірина Вільде та багато інших... [19, с. 329–330] Зазнайомився Антонич і з Мар'яном Якубцем, який згадує, що його «вражала логічність і ясність його (Антонича – Д. І.) міркувань» [26, с. 378]. Дивлячись на те, як охоче користується Б. І. Антонич «книжковими багатствами» бібліотеки «Оссолінеум», у М. Якубця виникло «переконавання, що найвищою мрією Антонича була наукова праця» [26, с. 378].

Спорідненість Р. Інґардена та Б. І. Антонича багато в чому нагадує подібну ситуацію між Зигмундом Фройдом та Іваном Франком, які приблизно в один час досліджували проблему психології художньої творчості. І. Франко часто бував у Відні – місті проживання і праці З. Фрейда. Цілком ймовірно, що вони так само, як і Антонич з Інґарденом, за словами І. Михайлина, «топтали бруківку тих самих вулиць, дихали тим самим повітрям, читали ті самі книжки й часописи» [15, с. 307].

Втім, зв'язок Романа Інґардена і Богдана Ігоря Антонича на генетико-контактологічному рівні потребує ґрунтовного дослідження. Ми ж спробуємо здійснити типологічне порівняння ідей обох авторів у дискурсі феноменології.

Естетичні погляди Богдана Ігоря Антонича, на нашу думку, найближче стоять саме до феноменологічної школи літературознавства, зокрема до концепції Романа Інгардена. Чи є підстави для такого твердження? На наше переконання, так. Але перш ніж перейти до з'ясування, як позначилися ідеї феноменології, зокрема у варіанті Р. Інгардена, на літературознавчих поглядах Антонича, спробуємо окреслити джерела літературознавчої феноменології та її найголовніші позиції.

В основі цієї школи лежать ідеї творця філософії феноменології *Едмунда Гуссерля* (1859–1938), їх сформульовано у працях «Логічні дослідження», «Картезіанські роздуми» та ін. Сутність філософії Гуссерля полягала в тому, що він зводив фізичний світ до його виявів у свідомості. Існування об'єктивної реальності, на його переконання, ми тільки припускаємо, тому повинні зосереджуватися на уявленнях, які є способом чи інструментом пізнання світу. «Гуссерль називає цей процес “ейдологічною редукцією”, зводячи світ до його “ідей”» [17, с. 446].

Центральним у феноменологічному методі Гуссерля виступає поняття інтенційності (скерованості на об'єкт). В інтенційності він бачить два рівні: інтенції як наміру, що визначає характер бачення об'єкта і викликає супутні враження, та відчуття (прикладом може послужити вірш Г. Ібсена «Сила спогаду», що в трансформації І. Франка має назву «Школа поета»: ведмідь на блясі, яку знизу розпикають, швидко піднімає то одну, то другу ногу під звуки скрипки, і коли пізніше почує тільки скрипку, починає танцювати) [24, с. 48–49].

Але цей рівень інтенції (наміру), скерованої на об'єкт, веде до наступного заперечення об'єкту і залишається тільки трансцендентне, неопосередковане еґо, при якому об'єкт «перетворюється» в суб'єкт, світ стає «завершальною основою для судження», «конституювання об'єкту свідомістю» [28, с. 420].

Феноменологію Е. Гуссерля, в тому числі з проєкцією на мистецтво й літературу, продовжували М. Гайдеггер, Ж.-П. Сартр, М. Мерло-Понті, П. Рікер та ін. Проте найбільшим послідовником німецького філософа став його учень, філософ і теоретик літератури Роман Інгарден. Концепція Р. Інгардена формувалася як під впливом, так і в опозиції до поглядів Гуссерля. Як стверджує

Д. Уліцька, «важко ототожнювати феноменологічну філософію, під якою розуміють концепцію Гуссерля, і феноменологічне літературознавство. Останнє не є ані простим перенесенням філософських тверджень на ґрунт науки про літературне мистецтво, ані навіть застосуванням гуссерлевого методу до дослідження літератури» [21, с. 114].

Польський вчений сприйняв у свого вчителя ідею феноменів. «Для Інґардена, як і для Гуссерля, – зазначає І. Фізер, – феноменологія до 20-х років зосереджувалася на феноменах “життєвого світу” (*Lebenswelt*) так як вони з’являються у нашій свідомості, звільненій від будь-яких психологічних настанов та ідеологічних презумпцій» [23, с. 174]. Але згодом Гуссерль приходить до потрактування дійсності суто як витвору свідомості. «Наочність, дану нам у досвіді чи відчутті чогось індивідуального, можна перемінити в буттєве бачення (в сферу ідей), і саму цю можливість слід розуміти не як емпіричну, а як таку, що впливає із суті. Тож побаченому відповідає чиста сутність або ейдос, чи найвища категорія, чи її якийсь окремий вияв, щоразу нижче аж до повного уконкретнення (*Konkretion*)» [29, с. 20; цит. за: 16, с. 132].

Р. Інґарден такого суто інтенційного існування, яке заперечує реальність, дану нам у досвіді, не прийняв. Він визнавав існування реальних предметів, відділяв реальний світ від інтенційного буття і прикладом інтенційності вважав художній твір, оскільки він є виразом акту свідомості, а не належить до реальних предметів. Через те художній твір зберігає свою автономну сутність поза рамками існування у предметній сфері (книги, рукопису, звукозапису тощо), позаяк залишається існувати в свідомості, коли ця матеріальна форма зникає. Але закріпленість у певній системі знаків відділяє твір від особи творця і робить самостійним, автономним актом буття. «Згідно з цією концепцією, – пише Галина Корбич, – текст виконує своє призначення самим фактом свого існування. Він не може і не повинен мати іншої мети, крім онтологічно-естетичної. Художній твір таким чином перетворюється в естетичний предмет, відповідно його рецепція набирає естетичних значень. Однак вже тут, в базових вихідних поняттях, просвічується певна релятивність: феноменологічні теорії з їхніми засадами “чистої свідомості”, що намагаються функціонувати

в герметично замкненому колі іманентних значимостей, мають “точки дотику” з тими категоріями сприйняття, якими позначається простір історико-соціологічних підходів у літературі. Ці категорії вводяться дедалі помітніше, що спричинено зростанням уваги феноменологів до реципієнта: з ним, як продуктом певних суспільних та історичних обставин, пов’язується витворення і відповідного контексту» [13, с. 8].

Звідси випливає антипсихологізм Інґардена в поглядах на літературу: естетична автономія літературного твору в інґарденівській концепції зближувала цю концепцію з російськими ОПОЯ-Зівцями і структуралістами Празького лінгвістичного гуртка, але спорідненість вихідної засади ховала в собі важливу відмінність: «проекти формалістів і структуралістів виростили з лінгвістики Фердінанда де Соссюра, а Інґарденові – з “Логічних досліджень” Гуссерля, а також, напевно, з праці Казімежа Твардовського “Продії і витвори”. Ця відмінність стала причиною різних концепцій будови літературного твору в обох формаціях» [21, с. 119].

Для з’ясування методологічних підходів Б. І. Антонича до літератури, в тому числі з феноменологічної перспективи, багато дають його міркування з приводу книги Михайла Рудницького «Між ідеєю і формою» (Львів, 1932). Свій відгук на цю книжку він назвав «Між змістом і формою»⁵.

Перше, що впадає у вічі при ознайомленні зі статтею – чому автор відгуку не пішов за назвою книги і в заголовку слово «ідея» замінив на «зміст». Чи ці поняття розуміти як синоніми, а чи є між ними якась принципова різниця, яка спонукує до полеміки?

Ми схильні вбачати тут саме полемічність.

Як відомо, Михайло Рудницький з весни 1915 по 1919 проживав у Києві, працював учителем Першої української гімназії – разом з Миколою Зеровим, який викладав там класичні мови та українську літературу. Микола Зеров увів М. Рудницького в коло своїх приятелів-поетів і літературознавців, які власне й творили інтелектуальну атмосферу того часу, обговорювали літературознавчі проблеми, і, без сумніву, були обізнані з працями представників

⁵ Стаття ця за життя Б. І. Антонича надрукована не була і вперше з’явилася друком у щорічнику «Україна» (1990, вип. 24; публікацію підготував Микола Льницький).

російського формалізму В. Шкловського, Р. Якобсона, Н. Трубецького, Ю. Тинянова та ін. Поставивши в центр уваги тезу «мистецтво як прийом» (таку назву мала стаття В. Шкловського), російські формалісти заперечили дихотомію змісту і форми й замінили її формулою ідеї і структури, при якій кожен елемент цієї структури на рівні фонем, лексеми чи синтагми є носієм ідеї.

Михайло Рудницький, чутливий до нових віянь як у самій літературі, так і в науці про неї, міг сприйняти цю ідею, надто що серед українських літературознавців того часу були прихильники формалістичної школи (Б. Якубський, Г. Майфет та ін.). Для такого здогаду є вагомі підстави. Так, «кружляння» «між ідеєю і формою», що можна визнати лейтмотивом книги «Між ідеєю і формою», було окреслене ще в статті «Між загальнодоступністю і футуризмом» (1918), зокрема в тезі, що перехрестя між загальнодоступністю і футуризмом виявляється водночас перехрестям між ідеєю і формою. «Загальнодоступник вірить у всесильність ідеї і нехтує форму, яка невідхильно з'ясовує суть його ідей незалежно від нього», а «футурист говорить у всесильність форми, за якою йде навмання, не перетворюючи її ідеєю, і його форма також з'ясовує суть його ідеї незалежно від нього» [20, с. 142]. До цього можна додати, що представники формальної школи робили свій аналіз переважно на творах футуристів.

Те, що форма розглядалася як зв'язок елементів, їх ієрархізація – вело до заміни цього поняття терміном «структура» (Ю. Тинянов, Р. Якобсон), звідки й структуралізм у назві Празького лінгвістичного гуртка.

М. Рудницький не заглиблювався у теорію ієрархії прийомів, які в системі взаємозв'язків творять художню ідею. Він потрактував її як сумарну категорію вираження «основної думки твору» за дефініцією нормативної поетики, що й дало Антоничеві привід і підстави заперечити його трактування ідеї, покласти його «на лопатки».

Що ж вкладає Антонич у поняття змісту? Цю проблему треба розглядати виходячи з того, що Антонич не виводив змісту з художнього твору як автономного, замкнутого, структурованого у своїх рамках, з ієрархією співвідношень прийомів, а трактував його як явище змінне, рухоме, відкрите для різних прочитань.

Іншими словами, він орієнтувався не на естетику формалізму, а на принцип підходу, що включає психологію творення і сприйняття. Коли порівнюватимемо цей підхід з феноменологічною концепцією, то помітимо і збіги, й розходження між ними. Почнемо з визначення, що таке мистецький твір. За Р. Інгарденом: «1. Твір мистецтва – утворення багатопланове. Твір містить: а) план звучання слів, а також утворень і типів звучання вищого порядку; б) план значущих одиниць: речень і груп речень; в) план схематичних образів, через які виявляються різні предмети, представлені у творі і г) план предметів, що представлені через чисто інтенційні стани речей, які визначають значеннями речень, що входять до складу твору. 2. З матерії і форми окремих планів випливає суттєвий внутрішній зв'язок між усіма планами, а через це – власне формальна цілісність самого твору» [11, с. 179].

Б. І. Антонич уже в студентській роботі «Аналіз» («Analiza») дає таке визначення твору літератури: «Літературний твір – це комплекс певних уявлень. Виділення у творі смислових центрів і визначення зв'язків між ними є першим завданням аналізу» [1, с. 749, 927]. (В інгарденівській ієрархії рівнів чи не найближчим до цього є пункт г: «план предметів, що представлені через чисто інтенційні стани речей, які визначають значеннями речень»). Виділення структурних елементів тексту Антонич ставить на третє місце без позначення їх рівнів, а п'ятий аспект аналізу вбачає у композиції, до якої включає «взаємопов'язаність окремих частин» (у Р. Інгардена це другий пункт: «внутрішній зв'язок між усіма планами», «формальна цілісність самого твору».)

Безперечно, ми не можемо розглядати студентську роботу як вияв сформованої системи поглядів.

Однак і в статті «Національне мистецтво», яка є вже документом «зрілого» Антонича, автор постійно акцентує на мистецтві як на психічному явищі, і за цим принципом окреслює схему побудови мистецького твору: «Мистець будує твір виключно з власних уявлень. Уявління повстають на основі вражіннь, вражіння мусять мати спонуки, є витвором нервів під впливом зовнішніх побуджень, цебто повстають на основі зовнішньої дійсности. Ось такий далекий шлях від реальної дійсности до мистецької дійсности. Має він аж п'ять ступенів: від спонуки до вражіння, від вражіння

до уявління, від уявління до укладу уявлінь, від їхнього укладу до засобів барви чи слова, матеріялізація цих засобів» [1, с. 584].

Напрямок думки автора мимоволі наштовхує на їх перегук з концепцією процесу творення і сприйняття українського ученого О. Потебні, схема постання художнього твору в якого мала такий вигляд: неясні хвилювання (x) плюс досвід автора та досвід усієї літератури (A) дають художній твір (a), тобто $x+A=a$. Процес сприйняття твору відбувається зворотнім шляхом [18, с. 269–270].

Ми не маємо документальних свідчень безпосереднього знайомства Антонича з психо-естетичною теорією О. Потебні, але можемо припустити принаймні опосередковану обізнаність із нею за книгою Леоніда Білецького «Перспективи літературно-наукової критики» (Прага-Берлін, 1924) або ж Костянтина Чеховича «Олександр Потебня – український мислитель-лінгвіст» (Варшава, 1931).

Але повернемося до проблеми змісту і форми.

Б. І. Антонич у статті «Між змістом і формою» виділяє дещо інші «верстви мистецького твору», аніж О. Потебня, а саме: «Спонука – зміст (змісти) творця – формальні засоби – матеріяльна форма – змісти сприймачів» [1, с. 598], додаючи при цьому, що «три перші верстви в готовому творі перестають існувати. Можемо в ньому тільки шукати їх, відтворювати розумово їх правдоподібний образ. Для вигоди можемо сотворити поняття *ідеального* та *потенціального* змісту [виділення автора – Д. І.]. Перший (як слово “ідеальний” розуміє феноменологічна філософія) це сума прикмет усіх сприймальних змістів. Другий це спроможність (потенція) матеріяльної форми до спонукування таких, а не інакших сприймальних змістів. Коли в критиці говоримо про зміст (в однині), думаємо найчастіше про ідеальний зміст. Одначе пам’ятаймо, що це загальні поняття, фікції, а об’єктивно, реально існує в готовому мистецькому творі тільки матеріяльна форма й діються в психіці сприймачів їхні змісти» [1, с. 598–599].

Така категоричність, де по суті заперечується цілісність самого художнього твору (за Р. Інґарденом) і все зводиться до множинності актів спонукальних і сприймальних змістів та матеріяльної форми (в образотворчому мистецтві – шматків полотна,

залитих фарбою, та фарби, а в літературному – паперу, записано-го літерами або тремтіння повітря при виголошенні тексту) спонукає нас шукати інші джерела формування естетики Антонича та інші критерії оцінки.

Отже, Антоничів підхід до літератури ґрунтується на поєднанні феноменологічної та психологічної концепцій літературознавства. І тут маємо явні зближення з феноменологічною теорією Р. Інґардена, зокрема в питанні про сприймання художнього твору як множинного акту. Теза Антонича: в художньому творі не існує єдиного змісту, а «існує тільки багато змістів, *існує множина змістів* [виділення автора – Д. І.]» [1, с. 596]. Отже, твердження, що у свідомості реципієнта при кожному новому читанні виникає новий зміст, співзвучне з думкою Р. Інґардена, що «під час читання щоразу інші факти і предмети зберігаються у живій пам'яті. І це не тільки тому, що зростає кількість представлених фактів, а й тому, що часто інші процеси, події та особи у процесі читання набувають в очах читача іншої значущості, ніж та, яка здавалася йому притаманною в ранішніх фазах твору» [11, с. 186], отже, і «частини твору, вже знайомі читачеві, а особливо описані у ній випадки постають перед ним в іншому вигляді – з погляду власне читаної зараз пізнішої фази твору, ніж образ, в якому вони з'явилися у відповідній фазі читання» [11, с. 188].

Свої роздуми у статтях «Національне мистецтво» та «Між змістом і формою» та їхню спорідненість із твердженнями Р. Інґардена Б. І. Антонич підкріплює останньою теоретичною статтею – «*Як розуміти поезію*», побудованою у жанрі інтерв'ю з письменником. Саме тут Антонич твердить, що «роля автора *кінчається*, коли він написав твір. Далі він уже читач (може бути й критиком)» (виділення наше – Д. І.) [1, с. 667].

Та погляди Богдана Ігоря Антонича у порівнянні з концепцією Романа Інґардена мають важливі відмінності.

Порівнюючи теорію Р. Інґардена із лінгвістичними концепціями Фердинана де Сосюра і празького лінгвістичного гуртка, автори підручника «Теорія літератури» Р. Уеллек і О. Уоррен відзначають спорідненість між ними: йдеться про принципову різницю між «системою мови та індивідуальним мовленням», яка подібна на інґарденівське розрізнення «вірша як такого та

індивідуального досвіду сприйняття вірша» [27, с. 166]. Однак і Ф. де Сосюр, і Р. Інґарден у цьому контексті не наголошували на особливостях національного світосприйняття реципієнта під час пізнавання мистецького твору. Підсумовуючи свій розгляд концепції Інґардена, Уеллек і Уоррен стверджують: «Ми ніколи не пізнаємо об'єкт у всіх його якостях, і все ж таки навряд чи можна заперечувати скінченність тих чи інших об'єктів, хоча ми би сприймали їх у цілком відмінних для кожного із нас зв'язках» [27, с. 166].

Для Антонича, на відміну від Р. Інґардена, «множинність» актів сприйняття, а точніше, сприймальних змістів, не є нескінченною у своїх інтерпретаціях. Говорячи про те, що «кожний сприймач має *свій* окремий зміст, а краще кажучи, має *стільки* змістів, *скільки разів* сприймає твір» (виділення наші – Д. І.) [1, с. 598], український письменник не ігнорує того, що кожен сприймач є представником того чи іншого етносу, тої чи іншої нації. І його уконкретнення (за Е. Гуссерлем) або ж конкретизація (за Р. Інґарденом) є не лише виразом особистісного, але й певного національного досвіду. У промові при врученні літературної премії за збірку «Три перстені» Антонич стверджує: «Я сам у своїх поезіях підкреслюю свою національну та навіть расову приналежність не тільки в змісті, але що важніше – й трудніше – ще й формі. Роблю це менше за надуманою програмою, більше з внутрішньої потреби вірності світові, що з нього вийшов» [1, с. 650–651]. Це зближує погляди Б. І. Антонича із психолінгвістичною теорією літератури О. Потебні, для якого скінченність можливих інтерпретацій художнього твору визначається передусім національним світосприйняттям як «специфічним баченням світу, зашифрованим у внутрішніх формах мови. Це бачення трансформується в окреслену семантичну ідею, що співвідноситься як з мовою, так і з поетичним текстом» [22, с. 6]. За Потебнею, значення поетичного образу «помітно змінюється при кожному новому сприйнятті однією й тією самою особою, а ще більше – іншою», але «сам образ залишається незмінним» [3, с. 791].

Порівнюючи праці Романа Інґардена і Богдана Ігоря Антонича, бачимо, що погляди українського письменника, будучи спорідненими із основними положеннями феноменології польського

філософа літератури, все ж виходять за її межі. І принциповою різницею тут є характерний для Інгардена антипсихологізм. Навпаки, для Антонича, мистецтво має на меті «викликувати в нашій *психіці* (виділення наше – *Д. І.*) такі переживання, яких нам не дає реальна дійсність» [1, с. 582]. Але це уже інша проблема.

Список літератури

1. Антонич Б. І. Повне зібрання творів / Богдан Ігор Антонич / [передм. М. Ільницького ; упоряд. і комент. Д. Ільницького ; ред.: І. Старовойт, М. Старовойт]. – Львів : Літопис, 2009. – 968 с. + 32 с. іл.
2. Баган О. Корифей ліберальної літературної критики / Олег Баган // Рудницький М. Від Мирного до Хвильового. Між ідеєю і формою. Що таке «Молода Муза»? / Наук.-ідеологічний центр ім. Д. Донцова. – Дрогобич : Вид. фірма «Відродження», 2009. – С. 3–26.
3. Дзюба І. Розрада поезією / Іван Дзюба // З криниці літ : У 3 т. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2006. – Т. 1. – С. 790–797.
4. Зубрицька М. Homo legens: читання як соціокультурний феномен / Марія Зубрицька. – Львів : Літопис, 2004. – 352 с.
5. Зубрицька М. Інгарден Роман / Марія Зубрицька // Енциклопедія Львова. – Львів : Літопис, 2008. – Т. 2 / За ред. А. Козицького. – С. 543–544.
6. Ільницький Д. Літературознавчі погляди Богдана-Ігоря Антонича / Данило Ільницький // Слово і Час. – 2006. – № 12. – С. 35–43.
7. Ільницький Д. Богдан Ігор Антонич і Львівський університет / Данило Ільницький // Парадигма : зб. наук. праць. – Львів : Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2009. – Вип. 4. – С. 274–298.
8. Ільницький М. Осягаючи феномен Антонича: до 90-річчя від дня народження поета / Микола Ільницький // Дзвін. – 2000. – № 1. – С. 127–130.
9. Ільницький М. Антонич Богдан-Ігор / М. М. Ільницький // Енциклопедія сучасної України. – К., 2001. – Т. 1. – С. 571–572.
10. Ільницький М. Міт чи міти Львова, або парадокси мітологізації / Микола Ільницький // Буття в мистецтві : зб. наук. праць і

- матеріалів на пошану Степана Костюка з нагоди 80-річчя / [наук. ред. і упоряд. Л. Купчинська] ; НАН України, ЛНБ ім. В. Стефаника. – Львів, 2007. – С. 246–249.
11. Інґарден Р. Про пізнавання літературного твору (Фрагменти) / Роман Інґарден / пер. Н. Римської // Слово-Знак-Дискурс : Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / за ред. М. Зубрицької. – 2-е вид., доповн. – Львів : Літопис, 2002. – С. 176–206.
 12. Комариця М. Українська «католицька критика»: феномен 20-30-х рр. ХХ ст. / Мар'яна Комариця / НАН України, ЛНБ ім. В. Стефаника, Відділення «Науково-дослідний центр періодики». – Львів, 2007. – 328 с.
 13. Корбич Г. Деякі тенденції зближення естетичного та історико-соціологічного видів пізнання у феноменологічних і рецептивних теоріях ХХ століття / Галина Корбич // TeKa Komisji Polsko-Ukraińskich Związków Kulturowych / PAN, Oddział w Lublinie. – Lublin, 2009. – Т. IV. – (Studia Ingardeniana. – Т. 1 : Interpretacja tekstu literackiego = Т. 1: Інтерпретація художнього тексту). – S. 7–16.
 14. Кравченко С. Українська поезія на сторінках польської літературної преси міжвоєння: погляди, переклади, критика / Світлана Кравченко // Literatura ukraińska XIX i XX wieku w kontekście europejskim = Українська література ХІХ-ХХ століть у європейському контексті : [наук. зб.] / Pod red. L. Siryk = Під ред. Л. Сірик. – Lublin : Wydawnictwo UMCS, 2008. – S. 129–137.
 15. Михайлин І. Іван Франко і Зигмунт Фрейд: питання естетики / Ігор Михайлин // Іван Франко – письменник, мислитель, громадянин : матеріали Міжнарод. наук. конф. (Львів, 25-27 верес. 1996 р.) / [ред. М. Ільницький, Б. Якимович]. – Львів : Світ, 1998. – С. 306–312.
 16. Мітосек З. Теорії літературних досліджень / Зофія Мітосек [пер. з пол. В. Гуменюк]. – Сімферополь : Таврія, 2003. – 408 с.
 17. Мур Е. Феноменологія / Едвард Мур // Енциклопедія постмодернізму / за ред. Ч. Вінквіста та В. Тейлора ; пер. з англ. В. Шовкун ; наук. ред. пер. О. Шевченко. – К. : Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2003. – С. 446–447.
 18. Потебня О. Естетика і поетика слова : зб. / Олександр Потебня [упоряд., вступ. ст., приміт. І. Іваньо, А. Колодної ; пер. А. Колодної]. – К. : Мистецтво, 1985. – 304 с.
 19. Редько Ю. У колі студентів-україністів / Юліан Редько // Весни розспіваної князь: Слово про Антонича : Статті, есе, спогади,

- листи, поезії / [упоряд. М. Ільницький, Р. Лубківський ; передм. Л. Новиченка]. – Львів : Каменярь, 1989. – С. 328–334.
20. Рудницький М. Між загальнодоступністю і футуризмом / Михайло Рудницький / [публікація і передм. Т. Салиги] // Українське літературознавство : міжвідомчий наук. зб. / Львів. держ. ун-т ім. І. Франка. – Львів : Вид-во «Світ», 1994. – Вип. 59. – С. 134–142.
 21. Уліцька Д. Феноменологічна філософія літератури / Данута Уліцька // Література. Теорія. Методологія / упоряд. і наук. ред. Д. Уліцької ; пер. з пол. С. Яковенка. – 2-е вид. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – С. 114–135.
 22. Фізер І. Психолінгвістична теорія літератури Олександра Потебні: метакритичне дослідження / Іван Фізер / [пер. В. Брюховецького]. – К. : Вид. дім «KM Academia», 1993. – 112 с.
 23. Фізер І. Феноменологічна теорія та критика / Іван Фізер // Слово-Знак-Дискурс : Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / за ред. М. Зубрицької. – 2-е вид., доповн. – Львів : Літопис, 2002. – С. 173–175.
 24. Франко І. Школа поета (за Ібсеном) / Іван Франко // Зібрання творів : у 50 т. – К. : Наук. думка, 1976. – Т. 3. – С. 48–49.
 25. Хомутник М. Його цікавили краса і сила природи / Микола Хомутник // Весни розспіваної князь: Слово про Антонича. – Львів : Каменярь, 1989. – С. 335–336.
 26. Якубець М. Слово про Богдана Антонича / Мар'ян Якубець // Весни розспіваної князь: Слово про Антонича. – Львів : Каменярь, 1989. – С. 376–379.
 27. Уэллек Р., Уоррен О. Теория литературы / Р. Уэллек и О. Уоррен / [вступ. ст. А. Аникста ; коммент. Б. Гиленсона ; пер. с англ. А. Зверева, В. Харитоновна, И. Ильина]. – М. : Прогресс, 1978. – 326 с.
 28. Цурганова Е. Феноменология / Е. А. Цурганова // Западное литературоведение XX века : энциклопедия / [гл. науч. ред. Е. Цурганова] ; ИНИОН РАН, Центр гуманитарных науч.-информ. исследований, Отдел литературоведения. – М. : Intrada, 2004. – С. 419–421.
 29. Husserl E. Idee czystej fenomenologii i fenomenologicznej filozofii / Edmund Husserl / Przeł. i przypisami opatrzyła D. Gierulanka ; Tłum. przejrzał i wstępem poprzedził R. Ingarden. – Warszawa : Państw. Wyd. naukowe, 1967. – XXIV, 603 s.